

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-580/15

**Maria Eugenia Van der Weegen κ.λπ.
κατά
Belgische Staat**

(αίτηση του rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge
για την έκδοση προδικαστικής απόφασης)

«Προδικαστική παραπομπή – Άρθρο 56 ΣΛΕΕ – Άρθρο 36 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο – Φορολογική νομοθεσία – Φόρος εισοδήματος – Φορολογική απαλλαγή προβλεπόμενη μόνο για τους τόκους που καταβάλλουν οι τράπεζες που πληρούν ορισμένες νόμιμες προϋποθέσεις – Έμμεση διάκριση – Τράπεζες εγκατεστημένες στο Βέλγιο και τράπεζες εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος»

Περίληψη – Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 8ης Ιουνίου 2017

Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Περιορισμοί — Φορολογική νομοθεσία — Μέτρο που έχει εφαρμογή αδιακρίτως σε όλες τις υπηρεσίες — Εθνική ρύθμιση που προβλέπει φορολογική απαλλαγή για τα εισοδήματα από καταθέσεις ταμειυτηρίου που τηρούνται σε παρόχους τραπεζικών υπηρεσιών οι οποίοι πληρούν προϋποθέσεις που ισχύουν μόνο στην εθνική αγορά — Δεν επιτρέπεται

(Άρθρο 56 ΣΛΕΕ· Συμφωνία ΕΟΧ, άρθρο 36)

Το άρθρο 56 ΣΛΕΕ και το άρθρο 36 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία προβλέπει εθνικό καθεστώς φορολογικής απαλλαγής, καθόσον το καθεστώς αυτό, μολονότι εφαρμόζεται αδιακρίτως στα έσοδα από καταθέσεις ταμειυτηρίου που τηρούνται σε παρόχους τραπεζικών υπηρεσιών εγκατεστημένους στο Βέλγιο ή σε άλλο κράτος μέλος του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, εξαρτά από προϋποθέσεις την πρόσβαση στη βελγική τραπεζική αγορά για τους παρόχους υπηρεσιών που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη, πράγμα που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

Εν προκειμένω, με την επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία θεσπίζεται φορολογικό καθεστώς το οποίο εφαρμόζεται αδιακρίτως στα έσοδα από καταθέσεις ταμειυτηρίου που καταβάλλονται από τράπεζες εγκατεστημένες στο Βέλγιο και στα έσοδα που καταβάλλονται από τράπεζες εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος.

Ωστόσο, ακόμη και η εθνική νομοθεσία η οποία εφαρμόζεται αδιακρίτως σε όλες τις υπηρεσίες, ανεξαρτήτως του τύπου εγκαταστάσεως του παρέχοντος τις υπηρεσίες, ενδέχεται να συνιστά περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, εφόσον επιφυλάσσει ένα πλεονέκτημα μόνο για τους χρήστες υπηρεσιών που πληρούν ορισμένες προϋποθέσεις οι οποίες προσιδιάζουν εν τοις πράγμασι στην εθνική αγορά και στερεί το πλεονέκτημα αυτό από τους χρήστες άλλων, κατ' ουσίαν όμοιων, υπηρεσιών, οι οποίες όμως δεν πληρούν τις συγκεκριμένες προϋποθέσεις που προβλέπονται στη

νομοθεσία αυτή. Πράγματι, μια τέτοια νομοθεσία επηρεάζει την κατάσταση αυτή καθαυτή των χρηστών υπηρεσιών και μπορεί, επομένως, να τους αποτρέψει από τη χρήση των υπηρεσιών ορισμένων παρόχων, καθόσον οι υπηρεσίες που προσφέρουν αυτοί δεν πληρούν τις προϋποθέσεις που προβλέπει η εν λόγω νομοθεσία, και κατά συνέπεια εξαρτά την πρόσβαση στην αγορά από προϋποθέσεις (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 10ης Μαΐου 1995, *Alpine Investments*, C-384/93, EU:C:1995:126, σκέψεις 26 έως 28 και 35 έως 38, καθώς και της 10ης Νοεμβρίου 2011, *Επιτροπή κατά Πορτογαλίας*, C-212/09, EU:C:2011:717, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

(βλ. σκέψεις 28, 29, 45 και διατακτ.)